

[Bodil Koch.]

lende opgave, og at der med dette for øje kan ansættes museums-pædagoger. Men mit parti og socialistisk folkeparti har været enige om, at der er et for stort misforhold mellem lovens hensigt og den økonomiske støtte, der stilles til rådighed for museerne i virkeliggørelse af de nye opgaver.

Jeg var derfor besluttet på at foreslå basisåret for tilskuddene til museerne flyttet til 1968-69 i stedet for som i lovforslagene 1967-68. Vi havde faktisk stillet ændringsforslag, men i et sidste hastigt samråd med kulturministeren indvilgede ministeren i at ændre revisionsparagraffens frist fra 1972-73 til 1970-71, og fra oppositionens side så vi heri en sådan forståelse for, at det ikke var uden grund, vi følte os lidt utilfredsstillede, at vi frafaldt vort ændringsforslag.

Jeg vil bede ministeren om ikke at tro, at når vi først ville stille dette forslag, og når vi stiller det ændringsforslag, vi nu fastholder, hænger det sammen med det, man så let og tit herinde gennem årene har kaldt politisk overbudspolitik. Men da jeg i sin tid udskød loven om kulturcentre — og ikke skrinlagde kulturentertanken — var det netop, fordi jeg mente, at det var så væsentligt først at undersøge, i hvilken grad denne kulturcenter-, denne formidlingstanke kunne virkeliggøres af de bestående kulturinstitutioner, både biblioteker og museer og teatre. Vi får jo ikke en ny teaterlov i denne samling, hvis jeg må indskyde en parentes, men jeg ser med glæde, at vi forhåbentlig alligevel får øget støtte til teatrene, og så får vi disse ikke helt tilstrækkelige museumslove.

Ministeren har jo sagt i et samråd — og det ville være mærkeligt at benægte, at man godt kan se sagen fra ministerens side — at han ikke kunne udvide de økonomiske rammer for museumslovene mere, end det sker, af hensyn til de økonomiske restriktioner, som regeringen har pålagt alle ministerier. Men hertil kan man dog vist alligevel sige, at der er ingen af de andre ministerier, der har udsendt en sådan saltvandsindsprøjtning af forhåbninger og fremtidssyn som kulturministeriet ved sin nok som bekendte betænkning nr. 517, og jeg synes, at der i højere grad her omkring museumslovene burde have været sammenhæng mellem disse forjættende ord og handling og økonomi. I øvrigt, hvis jeg må

tilføje det rent parentetisk, var det jo meget morsomt forleden dag at se, hvordan netop saltvandsindsprøjtningen fra kulturbetænkningen havde virket i Rødovre Centret, idet man havde prøvet at flytte små museumsudstillinger derud. Jeg synes, at det på det kulturformidlende område er en lille, men meget, meget morsom og inspirerende ting, der lige er sket.

Mit parti og socialistisk folkeparti har derfor ikke kunnet frafalde vort ændringsforslag til lovforslaget om kulturhistoriske lokalmuseer, § 5, stk. 1. Vi ønsker, at det særlige tilskud til landsdelsmuseerne skal forøges ikke til 25.000 kr., men til 50.000 kr. Det er ikke, fordi jeg nærer nogen stor tiltro til, at det vil ske, fordi der er jo noget om, at både regering og opposition arbejder i en vis fastlåsthed til tagne standpunkter, men jeg kan alligevel ikke dy mig for at spørge kulturministeren, om der skulle være nogen mulighed for, at ministeren i et kort samråd mellem anden og tredje behandling af disse lovforslag kunne komme med finansministerens tilslutning til den af os foreslåede forhøjelse af landsdelsmuseernes særlige tilskud. Så kunne der jo komme lidt mere skub i tingene efter de nye linjer, og landsdelsmuseernes særlige opgave er jo netop at være med til at sætte gang i kulturformidlingen i større områder.

Nu siger jeg, at jeg har ikke megen tiltro til, at ministeren vil følge vort ændringsforslag, men alligevel kunne jeg ikke lade være i går at tænke på, hvor bitter tilværelsen kan være. Nu foreslår finansministeren, at der på 5, jeg havde nær sagt skaldede dage — det er intet skældsord, vel? — 5 skaldede dage i september skal bruges 1 mill. kr. om dagen til Verdensbankens kongres. Dette beløb kunne dække støtten til landsdelsmuseerne med det af os foreslåede beløb i 13-14 år. Jeg ved godt, at en sådan sammenligning halter, men man kan alligevel ikke lade være at tænke på, hvor vanskeligt det er at komme igennem med små ting dér, hvor store ting går igennem uden videre — hvis man kan kalde det en stor ting.

Jeg er ikke blind for, at i forhold til de eksisterende love betyder de nye lovforslag en forbedring, ikke alene fordi tilskuddene hæves, men når kulturministeren i sin fremsættelse understregede det stærke behov derfor, bør vi dog ikke glemme, at museernes